

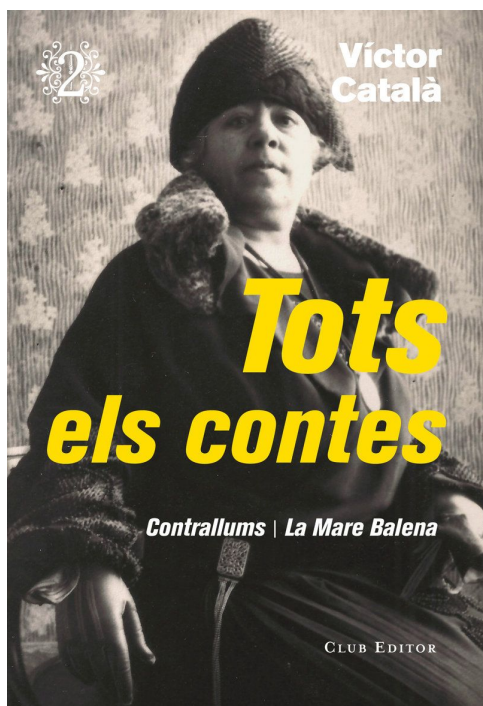
Institut Caterina Albert

CATERINA ALBERT i PARADÍS (l'Escala, Alt Empordà, 1869-1966).

Novel·lista, narradora, autora teatral i poeta, amb la seva obra enceta la tradició literària catalana escrita per dona, encara que, com altres escriptores europees de l'època, es veu forçada a amagar la seva identitat sota el pseudònim masculí de Víctor Català.

Tot i que pretén dedicar-se al teatre, arran de l'escàndol produït pel monòleg *La infanticida*, guardonat als Jocs Florals d'Olot el 1898, es decanta a escriure narrativa breu i, en menor mesura, novel·la, gèneres en els quals obté un reconeixement immediat i que han marcat decisivament l'evolució de la narrativa catalana del segle XX. Cal destacar especialment la influència sobre les

escriptores que, de Rodoreda fins a l'estricta contemporaneïtat, la consideren una mestra indiscutible.

Coincidint amb el Modernisme, es dona a conèixer amb *Drames rurals* (1902), títol que donà nom al gènere, al qual seguiren *Ombrívoles* (1904), *Caires vius* (1907) i la novel·la *Solitud* (1905), considerada la seva obra mestra. En els tres reculls analitza la situació de la dona en la societat de l'època, les relacions de parella i el treball, sobretot en l'escenari del camp, i n'ofereix una imatge molt negativa, plena de violència i crueltat, que contravé els models idíl·lics heretats del segle XIX. La Mila, la protagonista de *Solitud*, s'hi revolta i amb un gest plenament simbòlic, abandona casa i marit per començar una nova vida.

Després d'un període de silenci, coincidint amb el Noucentisme, Caterina Albert continua la seva obra, assaja noves formes en la novel·la *Un film (3.000 metres)* (1926), amb tècniques procedents del cinema, i publica altres volums de contes: *La mare Balena* (1920) i, posteriorment, *Contrallums* (1930), que contenen alguns dels millors relats. Ja en la immediata postguerra, deixa sentir la seva veu aguda adaptant els relats a la nova societat sorgida dels anys trenta, i dona a conèixer els reculls *Vida mòlta* (1950) i *Jubileu* (1951). També publica *Mosaic (III)* (1946), volum d'articles escrits des de 1903 que descriuen aspectes autobiogràfics.

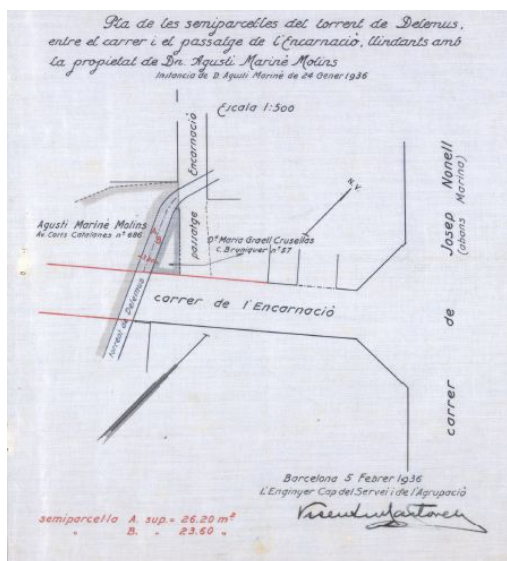
Constitueix un testimoni important per acostar-nos als problemes que hagué d'afrontar com a escriptora.

Institut Delemús

Torrent de Delemús

El Torrent de Delemús baixa del Turó de la Rovira, prop del Coll del Portell i passa a prop de la masia de Can Baró. Tot el curs alt del torrent és una incògnita, ja que hi ha pocs mapes que cartografien aquesta zona, que no va ser urbanitzada (i els mapes antics de Barcelona sovint només retraten zones més o menys construïdes, o almenys parcel·lades) fins a la dècada de 1910.

El que podem fer és deduir-ne el traçat per l'orografia del barri, pels pendents dels carrers o pel traçat dels passatges (sovint construïts al costat d'un torrent, però mai a sobre del traçat). El carrer Vallseca, baixa i torna a pujar. El punt més baix del carrer hauria de ser l'indret per on passava el Torrent de Delemús. El traçat més probable, seguint el mapa parcel·lari de 1931, seria per la dreta de Can Baró (mirant cap al mar), creuant pel mig del passatge Bismarck, creuant el carrer Vallseca pel seu punt més baix i passant pel costat, i en paral·lel, del passatge Vallseca. Un altre traçat possible seria per l'esquerra de Can Baró, tot seguint més o menys el carrer de França i passant, també, pel costat del passatge de Vallseca. Les restes del pont que passava per sobre del torrent, al Parc de les Aigües, mirant en direcció al Turó de la Rovira. El torrent apareix per primer cop de forma clara dins del Parc de les Aigües i seguia més o menys el traçat del carrer Sardanya fins a creuar la travessera de Gràcia. En aquest indret hi havia la masia de Can Delemús que dona nom al torrent, **justament al solar de davant de l'actual Institut Príncep de Girona.**

Un mur i un rec recorren bona part del parc. El torrent baixava canalitzat, paral·lel i força a prop del carrer d'Abd el-Kader, a la banda sud del parc. El torrent, just abans de deixar el parc, en direcció a la plaça Alfons X. S'hi pot veure encara la reixa per on sortia l'aigua que travessava el mur que delimitava el Camí de la Llegua.

El 24 de gener de 1936 Agustí Maríné entregava una instància per a l'edificació de semiparcel·les al voltant del torrent de Delemús. Es tractava d'una parcel·la que donava al carrer Encarnació i que fins llavors havia quedat com a descampat i indret per on passava el torrent. Es tractava d'un terreny que formava part de la masia de Can Bartra, que es trobava al costat del Torrent de Mariner. Pocs anys abans hi havia sorgit una barriada de passatges, formada pel passatge, el pas i el passadís de l'Encarnació.

Font: <http://www.pladebarcelona.cat/2017/05/05/delemus/>

